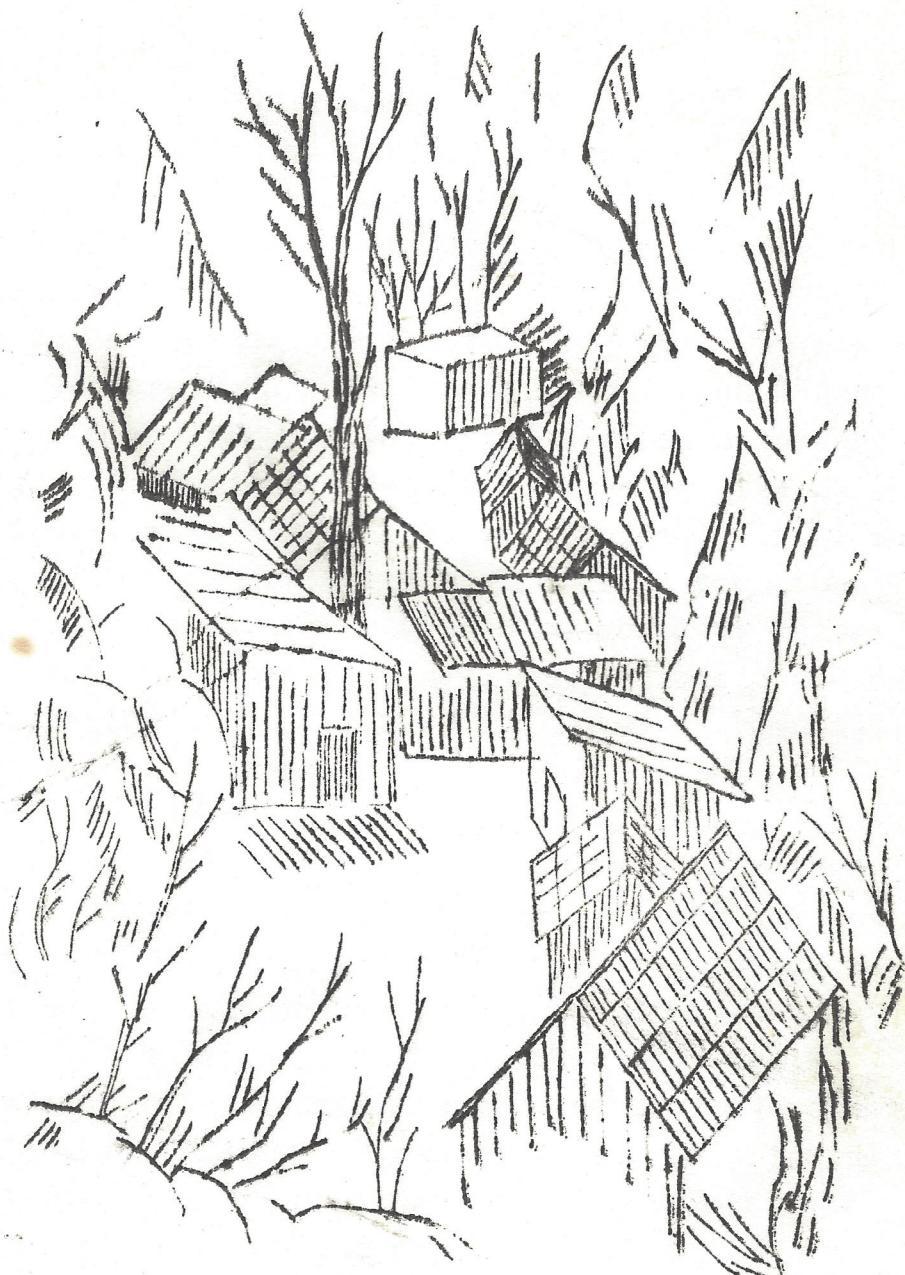

65/66

I
S
O
L
A
R
C
E
II
K

IZPOD ČRNE PRSTI

LETO: III

str. 1

29. NOVEMBER
rojstni dan naše republike

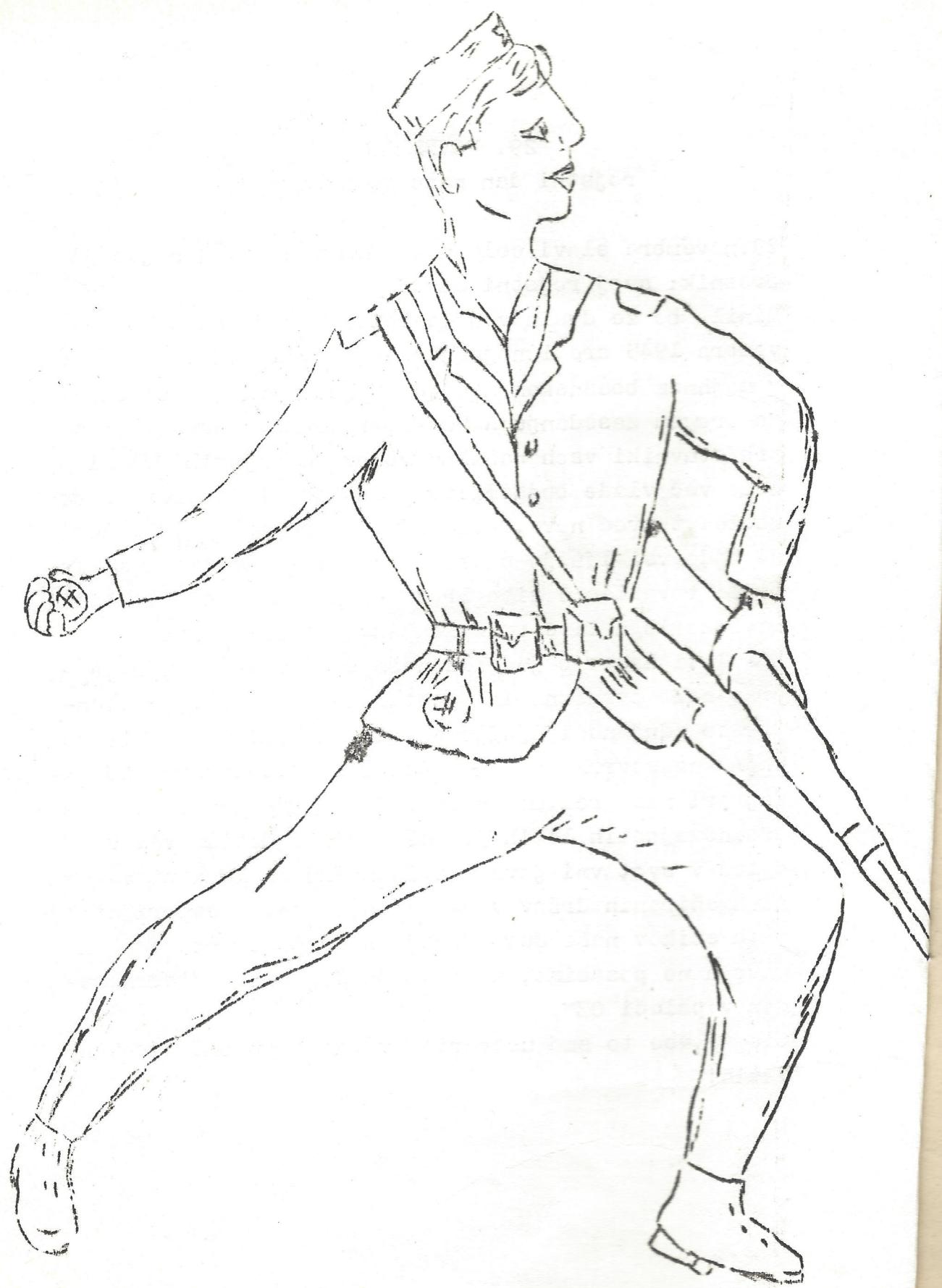
29.novembra slavi cela naša domovina svoj največji praznik: svoj rojstni dan.

Minilo bo že dvaindvajset let, od kar je bila 29.novembra 1943 sredi najhujše vojne vihre, ustanovljena v majhnem bosanskem nestecu Jajcu Nova Jugoslavija.

Na drugem zasedanju AVNOJ-A, ki so mu prisostvovali predstavniki vseh naših narodov, so izjavili, da si ne žele več vlade bojazljivega kralja, ki je pred Nemci ubežal, temveč novo, socialistično republiko, v kateri si bodo vsi ljudje enaki. Za svojega voditelja so izbrali tovariša Josipa Broza - Tita in se zaobljubili, da bodo izgnali sovražnika izven naših meja.

Dve leti kasneje je bila naša domovina svobodna, čeprav zelo porušena in opustiščena od hude vojne. Vendar so zdaj naši ljudje planili na ruševine kot med vojno na sovražnika in postavili nove trdvarne. Še sedaj pri nas gradimo in razvijamo gospodarstvo. V teh dvaindvajsetih letih je naša država dobila velik ugled v svetovni javnosti. Spomnimo se le konference neangažiranih držav v Beogradu, spomnimo se prijateljskih stikov naše Jugoslavije z drugimi državami in sevojca ne pozabimo, da ima naša domovina ugleden sedež v palači OZN.

Glejte, vse to smo ustvarili v borih dvaindvajsetih letih!

Zgodba o "Šolarčkih"

Čemeren, deževen dan je. Tudi jaz sem tak. Spominjam se, da bi bilo treba napisati kaj za "Šolarčka", prvega v tem letu.

Da, "Šolarček". Koliko neki jih imam že doma? Grem v sobo, kjer imam svojo šaro, odprem zatoj, vzamem iz njega zavitek listov, popiham prah z njih in jih odvežem. Stejem: "Eden, dva, tri .... sedem." Da, sedem jih je že. In glej, tu je prva številka. Naslovna stran se mi zdi pusta, čemer na kot današnji dan. Naslovne strani catalih, kasnejših številk, so bile že ilustrirane. Le vsebine so v vseh lepe, zanimive. Priovedujejo o našem življenju na šoli, na počitnicah in doma. Priovedujejo o življenu naših naših očetov in mater in o naši bodočnosti.

Ogledujem "Šolarče" in obujem spomine. Skoraj v vsakem opazim svoj članek. Za vsakega se še spominjam, kako mi je nastajal pod peresom. Rasel je, rasel in zrasel čez celo stran. Drugi dan sem ga oddal v šoli. Moj članek je padel na kup ostalih. Nato ga je prijela druga roka, dodala tam vejico, tu piko in ga dala v naslednjo sobo, kjer je ropotal pisalni stroj. Počasi so moje, v rokopisu napisane besede prešle na matrico na pisalnem stroju. Matrica je odšla naprej in tedaj sem se srečal z njo in s svojim člankom; takrat napisanim. S sošolcem sva matrica prilepila na mrežičasto stojalce. Tiskanje se je začelo. Po mrežici je drsel s črno mastjo namazan valj in strani so letele izpod ciklostila.... Ah, zaklepatal sem se, oprostite! Hotel sem samo nekaj napisati v pozdrav prvemu letšnjemu "Šolarčku". Tožko ga naj reč že čakan. Kupil ga bom vselej, pačetudi bo dražji in pika! Mislim, da ga boste kupili tudi drugi, saj je "Šolarček" naš list.

Novemu "Šolarčku" pa želim, da bi v slhernoru svojemu bralcu dobil prijatelja.

Zgaga Pavel, VIII. razred

PARTIZANSKI ČASI

Tako pa še živimo,
čeprav nas je milijon samo,
zdahnili bi, da ne trpimo
z uporno, dvignjeno glavo!

Kajuh

Naš poход po partizanskih poteh

V petek, 15. oktobra, smo vsi učenci višjih razredov naše osmiletke odšli na pochod po partizanskih poteh: na Perezen (1622 m) in od tam v Partizansko bolnišnico "Franjo".

Zbzbirali smo se odpravili ob pol osmih zjutraj. Nekateri učenci so zaostajali in proti vrhu smo hodili le še v večjih skupinah. Nebo je bilo jasno, brez oblačkov, prav na vrhu je pihal močan veter in Šumel v žicah kote. Opazovali smo svet pod seboj. Po kotlinah je ležula še negla, le posamezni vrhovi so štrleli iz neglencega morja. Črna prst na drugi strani grape se je svetila v soncu.

Za njo so se videli ostali Julijci. Opazili smo tudi Triglav.

Počasi se je negla v dolini razpršila in pokazala so se vasi, gozovi, cesto in železnica ter modrikasto bel pas Ecče. Počasi je veter ponchaval, zbrali smo se ob spomeniku padlim tuk pod vrhom Porezna. Tam smo priredili skromno komemoracijo v spomin borcem, ki so ležali pod nami. K spomeniku smo položili tudi šopke ruz. Beseda je povzel nov sunek vetrov in jih vnesel tja proti Cerknu:

"Tako pa še živimo,
čeprav nas je milijon sanč."

Nato smo se napotili po grebenu Porezna proti bolniči "Franji". Pot se je vlekla, vlekla. Sjede je gripekal in žejni smo postali. Končno pa se je pod nami pokazala ozka, skalnatá coteska. Vedeši smo, da smo že prav blizu cilja. Po cesti stezi in preko mostičkov smo odšli po soteski, ki se je začela nenehoma odpirati. Tu so ležale varovalne pobarvane barake, ki so marsikateremu našemu partizanu rešile življenje. Hišice smo si ogledovali kar po vrsti. Vse je bilo še takoj naravno, da se nam je zdelo, da smo se povrnili v čas pred dvajsetimi leti. Po ogledu partizanske bolnice "Franje" smo odšli do gostilne v Novakih, kjer sta nas čakala avtobus, s katerim smo se peljali do Mosta na Soči, od tam pa z zadnjim vlakom domov.

Ta naš pohod po partizanskih poteh ne bo zarri v pozabi.

Zagaja Pavel, VIII. raz.

Pot v Franjo

Zelo težko sem pričekovala čne, ko smo se dorenili, da bomo odšli po partizanskih poteh na Porezen in odtar v Cerkno.

Od zbirališča pri Kozincu smo se premnali v hrib. Hoddili smo po strni poti, ki je vodila skozi vas Porezen na goro Porezen. Ob poti sem včasih obrašla sladke malino ali borovnice. Lila sem se zelo izmučena, ki se je gozd končal in sem začela doig graben po temu Porezen. Kmalu smo stopili na vrh. Odprt se razgled je bil razgled po hribih, dolinah in coteskah. Nato vse je zakrival občisen Slatnik. Tam je bilo njegeva posefa Črna pret, ki nam je zakrivala obširne porrajine Gorrenjske. Malica ni je v gorskem svetu dobri teknila. Med tem sem si ogledala še Cerkniško stron.

Cerkno in Irija je zakrivala jesta legle, ki se je kralju razpršile. Po relaci smu pri spomeniku na Poreznu, počestili spomin padlim borcem s kratko proslavo. Nato smo se spustili v dolino. Pot je bila zelo utrudljiva. Po dolgem kelovoru smo skozi "evake" prispolili v sotesko. Prebijali smo se poj sklepni do zavarovanih barak, ki so tičale med ostrina pobočjema. Barake so bile opremljene s pogradi in zelo slabimi odcjemi. Tu je v času druge svetovne vojne hedila hrabra partizanka Franja in zdravila partizane. Mnogim je rošila življenje. Ogledali smo si vse borake in bunkerje. Čez približno eno uro smo se napotili v Log. Tam so se okrepčali in počakali avtobus, ki pa je odpeljal domov. Ta izlet ni je bil zelo všeč. Čeprav, so ne more že dolgo časabolele.

Pajntar Rozka, V.b raz.

Na tistem tihem domovanju, kjer mnogi spé
nevzdranne sponje

1. novembra praznujemo vseh mrtvih dan. Pred praznikom
očistimo grobove in jih okrasimo s cvetjem. Tega dne se
spominjamo vseh svojih dragih in padlih borcev. Ljudje
prihajajo s cvetlicami v naročjih na pokopališča. Gomi-
le razsvetljujejo svečke. Ljudje so v mislih pri svojih
dragih. Ta misli na svojo mater, ki mu je umrla, ko je
bil še mlad. Oni spet na očeta ali sestro. Spominjamo
se tudi padlih borcev, ki so darovali svojo dragoceno
kri za svobodo. Milijon sedemsto ljudi je prelilo kri
za svobodo, ki jo uživamo mi. Zahvalimo se jin s tem,
da okrasimo njihove grobove. Veliko grobov leži poza-
bijenih po gozdovih. Nanje pada listje in veter jin
šušlja pesmi o svobodi, ki je niso dočakali,
"Slava padlim talcem in borcem!"

Rejc Dragica, V.b razred

Počastili smo spomin padlih

1.novembra je bilo nebo prekrito s sivimi oblaki in
ponalen je pršilo. Ob devetih smo se zbrali v Šoli.
Se zadnjikrat smo ponovili pesem in deklamacije,na-
to pa smo v sprevetu sišli k spominski plošči. Na čelu
sprevoda sta dva učenca nosila venec,ki so ga naredi-
li učenci sedmoga razreda.Pri spomeniku so najprej
tri učenke deklamirale,nato pa smo skupno zapeli pe-
sem "Žrtvam". Za tem smo prižgali svoče.Nekdo je sple-
zal celo na spomenik in na peterokraki zvezdi prižgal
svečo.Toda niso dolgo gorele,ker je veter vse počasnil.
Sele popoldne,kd se je veter pomiril,se sveče zagore-
le.Posebno zvečer je bil lep pogled na spomenik,os-
vetljen s štiriindvajsetimi svečami,ki so gorele v čast
padlim junakom NOB.

Kos Drago,VI.a razred

Lačni partizani

Mama mi je pričovedovala,kako je bilo med vojnico,ko so
se naši partizani vsemi lačni in utrujeni v snagu in
krazu borili proti okupatorju.
Nekega dne so partizani prisli v vas,ta bi jim ljudje
dali malo hrane.Prišli so na batiščin don in prosili,
če jim da kaj za pod zob.Babica jim je dala kruha in
klicka.Oni pa bi radi dobili še kravo za lačne tovare-
še.Šli so v hlev in je odpeljali.Otroci so šokoli,ker
je bila to njihova najljubša kravo.Prišel je komandant
in videl,kako otroci jočejo.Vprašal jih je,čemu jočejo.
Otroci so mu povedali,da so jim odpeljali najljubšo
kravo.Komandant je vezel partizanom,naj pripeljejo
kravo nazaj,ker ne smejo otrok tako žaliti.

Kogoj Slavko,III.raz.

Babico so odpeljali

V drugi svetovni vojni so fašisti množično zapirali naše ljudi. Med njimi je bila tudi moja babica. Mama mi je povedala, kako je bilo, ko so fašisti prišli iskat babico. Prišlo je kakih deset vojakov z velikimi psi. Vsi so se jih hudo prestrašili. Otroci so jokali in presili, naj ne odpeljejo mame. Pa nič ni pomagalo. Odpeljali so jo kot koko zl.činko, čeprav ni bila kriva, za kar so jo dolzili. Otroci so jo nekaj časa spremļjali, nato pa so jih fašisti surovo nagnali. Babico so najprej odgnali v podbrške zapore, potem pa v Trst. Doma pa je ostalo šest otrok brez očeta in matere. Pomagali so jim dobri ljudje.

Čufer Tonček, III raz.

Bila sem v italijanskih ječah

To zgodbo mi je pričeval moja sestra in nam jo rada še in še pričuje, čeprav se s strahom spominja preživelih vojnih dni.

Eilo je 26. marca 1943. leta. Slučajno sem se mudila pri sorodnikih, ki so vstopili v hišo italijanski karabinjerji. Kroz besed so arretirali vsa dekleta in jih odpeljali. Kam? Takrat tega nismo vedeli. Poveljnik je ostal v hiši in nečloveško prenetaval vse, kar mu je prišlo pod roke, vršil je preiskavo. Kasneje so odpeljali še gospodarja in gospodinjo, hišo pa zaklenili. Med tem časom sem tudi jaz odhitela domov, kajti vedela sem, da tudi mene čaka ista usoda. Komaj sem se pozdravila z domačimi, že se je pokazal na progici karabinjer. Ljudi jaz sem morala z njimi. Tisti dan so arretirali petnajst ljudi. Iz Koritnice, Grahovega in Kneža. Začeli so nas na Grahovem in tisto nočno prespalji v tankajočni ječi. Naslednji dan so nas odpeljali v Trst. Vsak arretiranec je imel dva stražnika.

- 5 -

Ko smo prispevali v Trst, so nas ponovno odpeljali na zaslišanje. V Trstu smo ostali štiri teine. In kakšno je bilo življenje v teh jetnišnicah? Razdeljeni smo bili v posamezne celice, v kateri je bilo prostora za 15 ljudi, nas pa so natlačili vanje 25. Postlali so nam s slamo. Jedli smo enkrat dnevno enolončnico, ki seveda ni bila taka, kot jo kuhamo danes. Lahko rečen, da je bila voda, v kateri je plaval krompir. Jedli smo vsi iz ene posode, čeprav ni bilo malih ljudi med nami, ki so imeli nalezljivo bolezen. Iz hodnikov pa se je čulo ječanje ljudi, katere so náčili, da bi izdali svoj narod. Bili so jih do zadnjih noči.

Ko so minuli štirje tedni, ki so bili silno dolgi, so nas odpeljali v Gradiško na Kras. Tam smo bili samo politični aretiranci. Glede hrane tu ni bilo nič bolje, čistoča pa je bila boljša. Okna so bila pokrita, tako, da nismo videli niti sončnih žarkov. Stavbo pa je obdajal do strehe visok zid in na vrhu te je bila napeta bodeča žica. Če smo želeli pisati končini, smo lahko pisati v italjanščini in seveda vsa pisma so bila cenzurirana.

Neke noči pa se je zaslišalo močno streljanje. Šele naslednji dan nam je neki italijanski vojak pove kljub, da so nas hoteli partizani osvoboditi, a te jin ni uspeло, ker so bili fašisti močnejši.

Po priovedovanju neke zdravnice, ki je prišla v celico, smo zvedeli, da bomo znalu svoboljni.

In tako sem krečna in zadovoljna, kljub vsemu trpljenju, lo. junija zopet zazrlo domačo vas.

Erovč Denica, VIII.raz.

Bila je vojna

Vojna je zelo hula stvar. Čeprav hodim šele v drugi razred, sem slišala o vojni že mnogo strašnih stvari. Mnogo ljudi je v vojni tuli umrlo. Tudi moj stric Karel je padel za svobodo. Ko so nekega dne napali nemški bunker, je moj stric v hudi borbi prišel prav pod nemški top, ki mu je predrl prsi. Pokopali so ga, vendar njegov duh še danes živi.

Tatjana Rutar, II. razred

Izlet na Rodico

Moje največje veselje je izlet v gore. Posebno ob vročih poletnih mesecih, ko je v dolinah soporno in vroče, v hribih pa vedno svož in hladen zrak. Zelo sem se razveselila, ko mi je mäčka obljudil, da bomo šli na izlet na Rodico. V soboto popoldne smo se z očkom, mamom in bratcem odpeljali z avtobusom iz Koritnice do Hudajužne. Narej smo nadaljevali pot peš. Čez kako uro smo prispeli v vas Stržišče. Ustavili smo se v gostilni, nekaj popili in krenili dalje. Do noči smo prispeli do Lvske koče, ki stoji ob vznožju Črne prsti. V njej smo prenjočili. Ob sedmih zjutraj pa smo se odpravili dalje, proti vrhu Radice. Nedaleč od koče smo zapazili srnic, ki se je mirno pasla. Še više pod skalovjem se je pasel trop gansov. Opozovala sem jih skozi daljnogled. Ko smo se jih približali, so ztežali. Končno smo prispeli na vrh. Nudil se nam je čudovit razgled daleč na okrog. Posedli smo na tla in občudovali gorski svet. Bep razgled smo izeli na Bohinjski jezero in okolico. Ko smo si ogledali okolico, smo se začeli počasi spuščati navzdol proti rupi. Tu smo se ustavili in se odpočili. Z Ruta smo hodili uro in pol in spet smo bili doma. Bila sem utrujena, a vendar zadovoljna. Sklenila sem, da pojdem naslednje leto še enkrat.

Lesjak Nevenka, V.a raz.

Noli sno srnice

Že veliko let je minilo od tega, a se moja manica še vedno rada spomirju in prioveduje to zgodbo.

Bilo je podladi, doč je bil kakor iz škafu. Naš potok je vodno bolj narasčal. Voda je odnašala zemljo, drva in valila kanenje.

Maniva je sledila s ceste v vodo, in naenkrat zagledala najhno srnice, ki jo je nosela voda. Bila je konaj še živa. K sreči se je zataknila v žico, ki je nolela iz vode, okrog žice se je nabralo tudi vejevje, tako da ni mogla voda pitegriti srnice naprej. Mana jo je rešila in prinesla domov. Imela je zlomljeno nogo. Doma so jo obvezali. Srnica je ozdravela. Ta ostala pri hiši. Bila je zelo prikupna. Ž manico sta holili večkrat v gozd na sprehod. Tudi jedla je le, če ji je lajalk noja manica, ker do drugih ljudi nima bilo zaupanja. Tako je srnica rasla in postala velika.

Večkrat je šla sara v gozd, toda veino se je vrnila. Nekoga dne je spet šla, vrnila se pa ni nikdar več. Verjetno jo je ustrelil levec, ali pa je dobila druge prijatelje. Vsem je bilo zelo hudo, posečno pa njeni manici, ki jo je imela tako ruhu.

Felzer Miki, III. raz.

Orlova luknja

Stari ljudje priovedujejo, da je živel včasih velik planinski orel, ki je ednaščak ovce. Če je gnazil pa je imel pod Poudnarjevo senčetjo u Šesturju. Še danes vidimo tam veliko luknjo. Tenukiraju in njo sovi skolici pravijo Orlova luknja.

Ko je pastir pasel ovce, je priletel orel, zgrabil jaco in jo odnecel. Pastir je gledal za orla in videl kar je jo nesel. To se je ponavljalo iz dneva v dan. Zbrali so se leveci, ki so menili, da ima orel klade. Zato so šli, da bi mu jih pobili.

Votlina je bila v strmi skali in zato težko dostopna. Lovec, Martinov Jaka iz Boče, se je po vrbi spustil v votlino. Ostali pa so stružili, da bi orlu, če bi prišel, ne pustili vanjo. V votlini je našel mladiča, rnošo kož in drugih ostankov hrane. Vse to je povzročalo velik smrad. Ko je metel mladiča v propad, še niso mogli letati. Čez razprtia krila pa ucrili še okoli metter in pol. Čez Koblje je priletel orel. Lovci so streljali nanj, ta se je otrnil in sletel. Načaj je ni bil nikdar več.

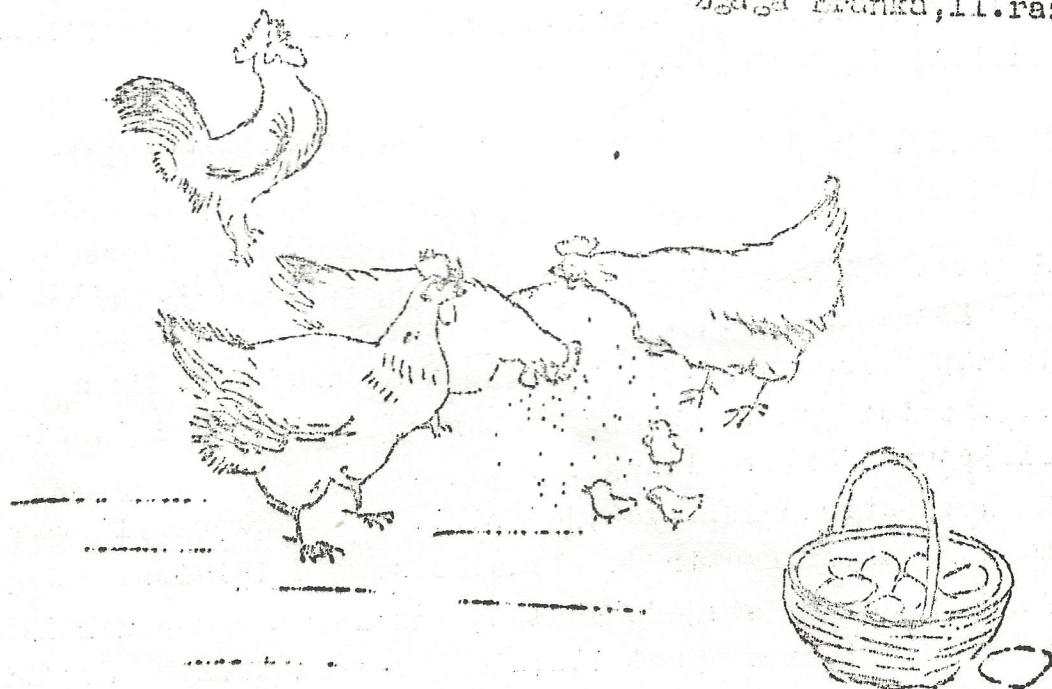
Še ena zanimivost je pod Orlovo luknjo. Skala ima še vtokljino. Ko pride poleti senca do vtokline je urateno polne.

Kovač Ivica, VI.a
razred

Kokoška

Inela ser lepo kokoš, ki je vsako jutro znesla jajce. Nekega dne sem sposila, da je kokoš izginila. Pogledala sem po travniku in zašledala pirje. Na koncu travnika sem že videla lisico, ki je inela v gobcu belo kokoš. Tockla sem za njo, a ssteči jo nisen več noga la.

Zgaga Franka, II.raz.

Tudi v Podbrdu bi lahko imeli oddajno postajo

Znano nam je, da tehnika (posebno elektro stroka) zelo nagle napreduje. Elektronke so v večji meri izpodrinili tranzistorji in sploh nikne elementi si zelo dobro utirajo pot na tržišča. Tudi naša industrija, zlasti Iskra, si v veliki meri prizadeva vsaj delno slediti arčiškim firmam.

Zakaj ne bi tudi Ljubljana eksperimentirala? Želela sva svoj žični telefon nadomestiti z brezžičnim, s pomočjo radijskih valov. Zakaj? Lahko naštejem mnogo slabih lastnosti z žičnega telefona. Mr. telefonski vod je potrebno obnavljati, zaradi preobremenitve ščipčip med zimskim časom lahko strzajo, potrebno jih je odresati, poleti razumljivost govora pada zaradi fizikalnih vzrokov skratka, zmanjšost napreduje, zakaj ne bi se milva izboljšala naprave. Tako se je nodil naš prvi oddajni sistem - OSSILATOR. To je srce vsekega oddajnika. Prvi preizkusni so pokazali zelo dobre rezultate, čeprav so vso delo sprenjale tudi neprijetnosti. Lahko vam poverjam, da sva skupaj uničila pet elektronk. Mislite, da sva se razburjala? Tudi znanost zahteva svoje žrtve. Tako je pač. Po krajšem času sva zopet ztrala potreben material in si zedala knvg naloge. Močno sva bila včasih le malo prevč zadrženu v delu in svoj včasih delala do enih popolnoma. Toda upam si trditi, da sva le s tem uspele. Si lahko predstavljate človeka samo s srcem? Neniti, da bi se cital? Naš crudajnik je delal brez hitnosti, pa čeprav samo s srcem. Tako se nana je uravnilec prvočna ideja in brezžični telefon je bil tu. Hrati sva bila navolična delavnica in najine odine zabave. Olimžil: sva se za kratok premor: GOHE-MORJE.

Tako sva se nekaj dni sprehajala med oskrini kopenški mi ulicami, dopoldan počivala po k polišču, v popoldanskem času pa občudovala RAIKO - KOPER občudovala te priljubljeno načrtnico. Umar, da nana ne zamenite, že van poverjam po cravici, da sva tam ukramila morje zapisli in idej. V naprej kipalo, v hipu sva se navoličala morja, morala sva se čimprej znajti zopet v "studiu". Se isti večer sva prebrnila vse našo in tuje literaturo, morala sva najti prihernočji načrt, vse elektronk-večjo moč v anteni. Ponovno so nastopila pežave, krepke izgube elektronk, tola verjela sva in zatrjevala: "Nora nana uspeti!"

Mnogavrstoto linevi proračunov (pole, vsega sem se z računalom zelo redko naučil računati), navijanja od odvijanja tuljavič, morjenja induktivnosti, ustrejanja uspehov in neuspehov. Vsak večer sem dolgo v polnem z nislini sanjaril o zmagi, te pa od nikjer. Počasi sem se že navelidel prijatelja in njegovega čararja. Bolj kot mu je vse ključovalo, bolj narljivo si je prizadeval: "Tako mora biti" si je večkrat posudarjal, sam pa sem moral poskrbiti vse prenašati in po njegovi želji zelo hitro novljati 60, 90, 100, 120, 200 ovojev lakovane žice na papirnate tulec.

Mogoče sem si tudi včasih sem pri sebi rekel: "Jutri ne ne vidi več", Toda kot sem malo obrnil postaje na radiu in slišal žvižg, zavlečel sem se, da ne potrebuje, takoj sem stekel.

Tolčilo me je to, ker sem čutil, da bo uspelo, pa tudi Lado se ni nikdar razburjal name in ne na podarjene elektronke, še manj pa na neusphe. Tudi govoril je zelo tahož.

Včasih sva rešila kak zelo zoprn problem ob poslušanju francoske pevko SHEILE "LECOUE EST FINIE" kar pomeni po naše "KONEC POUKA".

In res je bilo konec pouka. Oddajnik je bil učlašen, zeno bese lo končan.

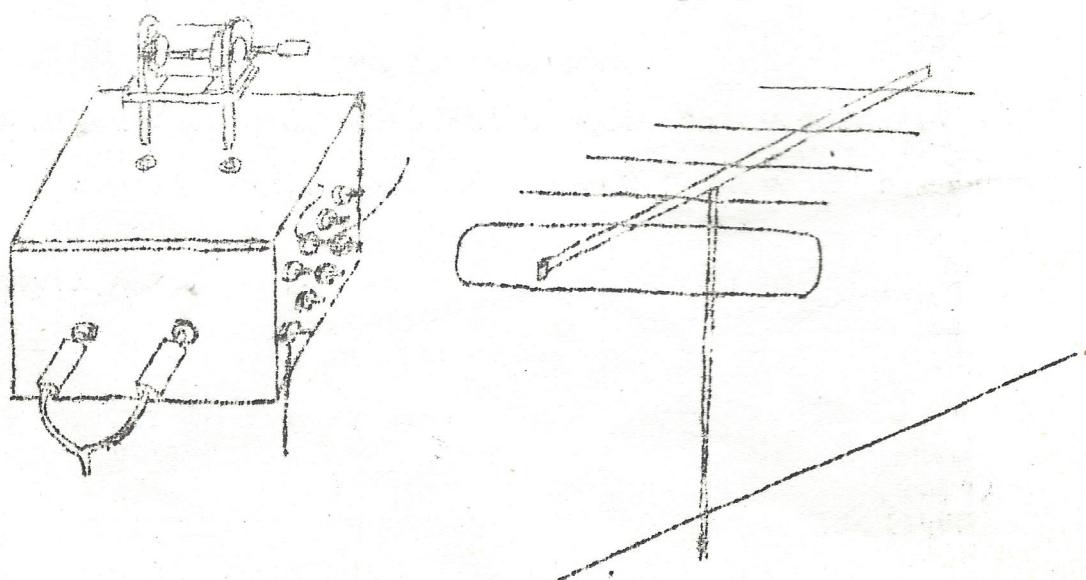
REZULTATI: Te lahko ocenite sami.

Poleg oddajnika sva dodala še ojačevalec, katerega je Lado že prej napravil. Dodala sva mu samo še vhode za kristalni mikrofon, radio in magnetofon. Prvotno je bil namenjen samo za gramofonski priključek. Uredila sva še zvezne režulacije vhodov in studio je bil končan. Toda zelo razločan. Pospraviti in urejiti je bilo treba knjige, instrumente, upore, kondenzatorje, žice, svečne tuljavice. Že kratko pojasnil. Vsah tuljavic je v oddajniku pet, skupaj pa sva jih napravila točno 6x več. Toda kaj rama pomeni oddajnik brez antene! Ponovno je bilo potrebno privleči na dan pravkar nepravljeno literaturo in temeljito preštudirati vse antene. Odločila se, tako rekoč na slopo, za približno lambda: 8 dolgo × 40 m. Toda kako naj jo obrnčva.

Takih in sličnih primerov je nastopilo še dosti, katerih ne bi niti imenoval, ker boste še to razumeli prelahko.

Iman prilžnost, da se zahvalim, Valentincič Vladu za vno pridobljeni znanje, snaki tuli napovedovalki Ručtar Nevi in napovedovalcu Burkar Bojanu. Obenem pa ne smon pozlatiti tudi na vse ostale, posebno ne na našega reporterja Francija, ki je vedno vesel, z magnetofonom v roki, primahal v naš studio.

Monfardini Adelmo, VIII. ra

-11 -

Pujs

Pujs je luč prižgal in na ves čas se zasmejal. Ta postelja več zame ni, predebel sen, da spal bi v nji.

Čufer Darinka, II.raz.

Pa ga je

Ko se je Francek vrnil domov, ga je oče vprašal: "Kaj si delal?"

Francek: "Stavil sem imel z Janezkom."

Oče: "Kakšno?"

Francek: "Stavil sem, da si ti najboljši oče na svetu
in mi boš priči dal denar za bonbone."

Oče: "Kaj si zastavil?"

Francek: "Kapo".

Oče: "Nič ne dobiš."

Francek: "Oče, pa Lenda ne dovoliš, da bi zgutil kap?"

Eizjak Ličija, V.a raz.

Na ulici

Na ulici se joče punčka. Neka gospa pride mimo in jo vpraša; zakaj joče. Punčka reče: "Mati mă je prepovedala iti čez cesto, dokler ne gre voz mimo. Jaz še pa čakam, voza pa ni.

Kojoj Slavica, V.a raz

Očetov poklic

Tovarišica vpraša učenca Janka: "Kakšen poklic ima tvoj oče?"

Učenec odgovori: "Moj oče je po poklicu Milan."

Zaga Roman, IV.razr.

*Učilni list za 6. razred - 12. - 13. letnik, letnica 1957/58
št. 11. v letu 1958. Izdaja: Šolski zavod, Ljubljana*

Kdo zna

- 1) Kateri vzorednik je največji?
- 2) Kdaj so praljulje spoznali ogenj?
- 3) Kdo je bil kralj pravljic?
- 4) Kaj je ulomek?
- 5) Kateri pisatelj se je rodil v Mengošu blizu Kamnika?
- 6) Kdo je vodil grško vojsko, ko so se uprli v soteski Ternopoli?
- 7) Komu je koristilo delovanje v starem veku?
- 8) Naštej nekaj grških bogov!
- 9) Kako je imenuje poltnovnik ki gre skozi Greenwich?
- 10) Kdaj je stekla skozi Račko grapo Žaleznica?

Gatej Nevenka, VI.a raz.

Odgovori na vprašanja bodo objavljeni v naslednji številki.

Glavni urednik: Ziga Pavel,

*Odgovorni za tisk: Ziga Pavel, Pirih Marijan,
Čufer Ivan*

Cena posameznemu izvodu 50 din.

